

nen. Dennes röda, uppsvällda ansigte, stirrande blick och osäkra gång förrådde, att han var rusig.

— Hvad viljen J mig? — frågade han med sväfvande röst och fräcka åtbörder.

— Williams, sansa dig! — sade kaptenen. — Skaka bort ruset, karl! Det är nu tid att vara nykter, en fruktansvärd storm är i annalkande.

Styrmannen uppgaf ett högt, förfärligt skratt. — Jag har länge väntat derpå, — ropade han. — Tänk blott på den svarta hunden, bror kapten, som du lät piska. Det är han, som med sina fördömda trollkonster uppkallat stormen. Kom, bror, drick med mig! Stormen för oss ändå till botten, och det är bättre att drucken komma till helvetet, än nykter.

Påminnelsen om den misshandlade negern gjorde, att kaptenens ansigte bleknade. Om han också var mindre vidskeplig, än hans matrosar, så kunde han dock icke helt och hållet afhålla sig från en plötslig fruktan, då den förkunnade faran ryckte honom så nära på lifvet. Anfallet var likväl endast öfvergående. Oaktadt sin grymhet, visade han sig nu såsom käck och oförskräckt sjöman.

— Fören honom åter ned, — befalldes han kallt, i det han pekade på styrmannen, sina matrosar. — Då stormen är öfver och vår vän åter är nykter, vilja vi tänka på att taga honom i förhör. Men nu — refven seglen och tillsluten luckorna.